

Later als we groot zijn, een huisje in Frankrijk. Myke Ettes (30) en Siem Kroonenburg (39) uit Nibbixwoud doen het nu al. Hun zekere bestaan in Nederland opgezegd, het avontuur tegemoet. „Je moet je dromen niet uitstellen.”

‘Ik vertrek’

Myke en Siem vertrekken naar hun berg

Connie Vertegaal

Een stopcontact, koud water, een grote wastobbe, een houtkachel en een campingasstel. Meer comfort is er nog niet in het huis in de Franse Alpen, waar de droom van Myke Ettes en Siem Kroonenburg moet uitkomen. Dit moet een paradijsje worden waar sportieve rustzoekers op verhaal kunnen komen.

Het huis ligt op 1300 meter, halverwege de Col de la Croix de Fer in het dorpje Villarembert. Het is dertig jaar geleden gebouwd, maar nooit bewoond en nog altijd in casco staat. Maar wel sfeer, opgetrokken uit grijze natuursteen en gelegen in een ouderwets Frans dorp. „Niet zo'n foelieus skioord met pizahuts en discotheken. Zo'n dorp is er vlakbij, maar daar willen wij niet zitten”, zegt Myke. In het huis moeten vijf kamers komen voor vakantiegevoel. Een mooie gemeenschappelijke ruimte met grote eettafel. Een tuin waar je kunt genieten met een wijntje in de zon. Maar er is nog niets. De filmcamera van 'Ik vertrek' legt het allemaal vast. Afgelopen vrijdag staken Myke en Siem na een autorit van 120 kilometer de sleutel in het slot. De cameraman stond met

zijn neus vooraan.

Het huis ligt middenin de prachtige natuur. Een paradijsje voor bergbeklimmers en wandelaars. Beroemde Tourbeklimmingen als de Madeleine, de Glandon en de Télégraphe liggen op fietsafstand. De Galibier, de Marmotte en de Alpe d'Huez zijn met de auto bereikbaar. Fietsje achterop en gaan. En in de winter is hier een prachtig skigebied met meer dan driehonderd kilometer skipistes.

Bewoonbaar

Een plek waar het sportieve stel - Siem is mountainbiker, Myke schaatst en fietst en doet aan bergbeklimmen - hun hart kan ophalen. Al hebben ze daar de komende maanden waarschijnlijk amper tijd voor. Het huis moet afgetimmerd en bewoonbaar gemaakt. Allereerst voor de gasten. December 2015 hopen Myke en Siem hier hun eerste bezoekers te ontvangen. De verbouwing doen ze zoveel mogelijk zelf. „We zijn best handig en als we er niet uitkomen zijn er altijd mensen die we om raad kunnen vragen”, zegt Siem. Myke is 30, Siem is 39. Te jong om stil te kunnen leven. „We moeten daar natuurlijk gewoon een inkomen bij elkaar verdienen”, zegt

Myke en Siem vlak voor hun vertrek in Nibbixwoud. De golden retrievers Roux en Figo gaan uiteraard mee naar Frankrijk.

Myke. „Dus het is een hele stap. Maar het is ook onze droom. Acht jaar geleden waren we voor het eerst samen met een tentje op vakantie in Frankrijk. En toen zeiden we al tegen elkaar: wat zou het toch mooi zijn als... En je moet dromen niet blijven uitstellen, vinden we allebei. Je weet nooit hoe het leven loopt. Als je het nu niet doet, komt het er misschien

nooit meer van. Dus we doen het gewoon.” Zekerheden, ach, wat zijn die nou waard. Myke werkte na haar studie bewegingswetenschappen als accountmanager bij een bedrijf in Groningen, een commerciële functie waar ze niet gelukkig van werd. Veel meer voldoening haalde ze uit trainer van West-Friese schaatstalenten. Ze zegde haar baan op en

besloot weer te gaan studeren. Siem had het wel een beetje gehad met het autobedrijf dat hij zal zeventien jaar samen met zijn vader runde. Hij stapte eruit, met het oog op de Frankrijk-plannen. Ze verkochten hun huis en woonden anderhalf jaar in het verbouwd fietsenschuurtje op het erf van Mykes ouders. Ze zien om zich heen leeftijdgeno-

ten langs elkaar heen levend, met drukke banen en jonge kinderen. Siem: „Ik heb een vriend die om zeven uur weggaat en om half acht thuiskomt. Dan liggen zijn kinderen al in bed.” Myke: „Ik ben niet met Siem getrouwd om twee uur tjes in de week tijd voor elkaar te hebben. Ik kies niet voor zo'n leven. Wij zoeken de natuur en de rust op, op een fantastische plek.

Daar op de berg in het donker, kijkend naar de sterrenhemel of wandelend met Roux en Figo, onze honden, naar het bergmeertje. Ik kan me geen mooier leven voorstellen.” „Wat kan ons gebeuren? Dat het niet lukt, dat de bezoekers wegblijven, dat kan. Als dat nou het ergste is. Dan gaan we toch wat anders doen. Ik ben fysiotherapeut. Dat

beroep kan ik ook daar uitoefenen. Siem kan auto's repareren. Daar kan hij ook werk in zoeken. En als wij eenmaal op die berg zitten, en onze boodschappen kunnen doen, dan hoeven we niet veel meer.” Siem: „Doordat ik uit de zaak ging, hebben we geen hypotheek op het huis hoeven nemen, dat scheelt natuurlijk.” Myke en Siem ontdekten het huis

FOTO MARCEL ROB

‘Ik vertrek’

Droom moet uitkomen in Franse Alpen

al in 2013. Pas vorig jaar juli tekenden ze het koopcontract. „Via de mail hoorden we nooit wat van de makelaar. Toen we in mei er maar eens heen reden, was het zo beklonken.”

Kort daarna stortte in Nederland Mykes wereld in. Haar ouders zouden mee verhuizen naar Villarembert, niet om voor altijd in Frankrijk te wonen, maar om daar ook hun plek te hebben, in het huis op de berg. Maar in juni werd een agressieve vorm van darmkanker bij Mykes vader ontdekt. Het was een kansloze strijd.

„Mijn eerste reactie was: we doen het niet meer. We gaan niet. We konden nog onder het koopcontract uit. Maar dat wilde hij niet. Hij zei: je gaat je droom toch niet afbreken omdat ik er straks niet meer ben. Als dit echt is wat je wilt, dan moet je het doen. En dat hebben we toen ook besloten.” „Ik mis hem nog elke dag. Maar wat was ik toen blij dat we hier nog woonden. Ik wilde werk zoeken, maar heb dat niet gedaan. We zijn tussendoor nog een weekje naar Frankrijk geweest om te klussen, maar verder heb ik hem elke dag kunnen verzorgen. Die periode had ik nooit willen missen.” Info: www.willakulla.fr

Myke, Siem en de honden voor hun Franse huis.

FOTO SIEM KROONENBURG

Het bergmeertje vlakbij het huis.

FOTO SIEM KROONENBURG

Het huis in Villarembert.

FOTO SIEM KROONENBURG